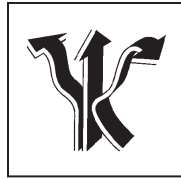

Міжрегіональна Академія управління персоналом
Українсько-Азербайджанський інститут соціальних наук
і самоврядування Г. А. Алієва
Міжнародна Кадрова Академія
ГО “Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління”
Всеукраїнська Академія наук публічного управління

МАУП

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 4

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Українське суспільство: контури інновацій”
м. Київ, МАУП, 30 березня 2017 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 2 від 22.02.17)*

Редакційна колегія:

*М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, доц.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук, доц.;
В. І. Цибух, канд. філос. наук, доц.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 4: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Українське суспільство:
контури інновацій”, 30 березня 2017 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова)
[та ін.]. — 2017. — 348 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних
конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модерніза-
ції України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто
цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модер-
нізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Яровой Тихон Сергійович

Парламентаризм як засіб розвитку демократії
та формування інституту державної служби 261

МОЛОДІ ВЧЕНІ

Жук Андрій Михайлович

Особливості розуміння “регіоналізму” в європейському союзі та Україні..... 265

Зубков Станіслав Володимирович

Методи інформаційних технологій в задачах управління медичним закладом..... 267

Картавцева Юлія Валеріївна

Захист прав інтелектуальної власності в умовах розвинутого соціуму 270

Климков Іван Ілліч

Інформаційно-комунікативні технології як основа
інноваційної політики держави 273

Кривоберець Марина Миколаївна

Сучасні орієнтири розвитку рекреаційного туризму в Україні..... 276

Ладнюк Максим Олександрович

Морально-ідейні цінності і переконання як чинник
інституційних перетворень в Україні..... 279

Лебеденко Сергій Борисович

Політична культура США. Уроки для українського суспільства 281

Лучка Ігор Юрійович

Ділова репутація суб'єкта господарювання в умовах розвинутого соціуму 284

Мурашев Сергей Павлович

Современная проблематика государственного управления
природопользованием в автотранспортном комплексе 287

Павленко Олександр Вікторович

Колективна власність в контексті розвинутого соціуму 289

Падун Наталія Петрівна

Мотиваційні аспекти у сфері економіки — важливий фактор продуктивної
виробничої діяльності в умовах ринку..... 293

Пастернак Андрій Олександрович

Особливості конституювання прав людини в контексті розвитку
демократичної, правової, суверенної держави..... 298

Рибка Андрій Олександрович

Генезис теорії людського капіталу 302

Савенок Вячеслав Володимирович

Планування території адміністративного району як ефективний
засіб державного регулювання її використання..... 305

Сопова Дана Олегівна

Філософський аспект академічної чесності
як проблеми інноваційного суспільства 308

Стефен Сінікієм Азаїкі

Міжнародні аспекти подолання бідності:
уроки для Нігерії та України..... 311

МОРАЛЬНО-ІДЕЙНІ ЦІННОСТІ І ПЕРЕКОНАННЯ ЯК ЧИННИК ІНСТИТУЦІЙНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ В УКРАЇНІ

Суспільства, держави мають значні відмінності щодо ефективності залежно від часу та країни. Економічне становище може характеризуватися як низькою продуктивністю при великій бідності, так і швидким економічним зростанням, процвітаням, а також стагнацією або занепадом. Зовнішнє політичне становище країни може змінюватися від сили і впливу до відносного безсилля, а внутрішнє — від мирного, спокійного функціонування політичних інституцій при значних особистих та інституційних свободах і високому ступені добровільності у прийнятті системи управління до нав'язування сили, приборкання заворушень, масового терору, суспільних чвар, громадянської війни і революції. Суспільні настрої також можуть змінюватися з плином часу: від пацифістських настроїв і прояву тотальної толерантності до чвар, напруженості, руйнації соціальних структур, відчуженості й високої злочинності. Ефективність держави може оцінюватися відповідно до економічного, політичного або соціального критеріїв. Всі вони, безумовно, взаємозв'язані і взаємозалежні. Економічні критерії ефективності, що піддаються кількісному виміру, дають можливість легко оцінювати і порівнювати країни, хоча немає єдиного універсального показника економічного становища. Оцінювання політичного і соціального становища здійснити значно складніше, вони виразно проявляються у почуттях задоволення чи невдоволення і виявляються шляхом анкетування або досить гостро — в страйках, масових протестних виступах, революціях.

Що стосується України, то очевидною є криза влади. Ситуацію можна виправити, лише змінивши нині існуючу систему влади, бо половинчата реалізація парламентсько-президентського правління, причиною якого є незавершеність конституційної реформи та відсутність політичної структурованості суспільства, наразі являє собою недолуге поєднання, коли на вищому рівні сконструйовано парламентську модель, а на місцях діє президентська модель володарювання. Такий стан речей ставить під сумнів можливість організації ефективного державного управління і вимагає рішучих відповідних дій. І, на нашу думку, зробити це здатні саме найбільш свідомі і патріотично налаштовані громадяни, які і додають суспільству ознак громадянського. Проте без політичної волі реалізувати завдання розбудови ефективного суспільства в Україні буде неможливо.

Серед інститутів громадянського суспільства слід виокремити політичні партії та рухи, оскільки вони виступають своєрідною “перехідною ланкою” від потреб і інтересів громадянського суспільства, які від того набувають значення політичних пріоритетів, до власне організації і здійснення державної влади. З одного боку, діяльність політичних партій спрямована на сферу громадянського суспільства, звідки акумулюються політичні настрої та сподівання населення, а з іншого — на здобуття державної влади і важелів управління у загальнонаціональному масштабі для здійснення політичних постанов та програм, що стосується відтепер безпосередньо проблематики функціонування політичної системи.

За роки незалежності в Україні так і не вдалося створити авторитетні ідеологічні партії, хоча такі спроби були — Рух, Наша Україна, Свобода, КПУ, СПУ та інші. Але жодна з них зараз не має відчутної електоральної підтримки. А серед представлених нині в парламенті партій найстарішою є ВО “Батьківщина”. Всі інші — “Блок Петра Порошенка”, “Народний фронт”, “Самопоміч”, “Радикальна партія”, “Опозиційний блок”, — були створені спеціально під ці вибори і засновані не на якійсь ідеї, а на авторитеті партійного лідера.

Програмні засади багатьох політичних партій виходять із існуючих політичних ідеологій як систем поглядів щодо основних принципів організації суспільства, його цінностей та місця і ній людини, а тому їх складно класифікувати за ідеологічною належністю. Усі вони — за демократію, за народ, загальний добробут тощо, тобто намагаються включити в свої програми якнайширший ідеологічний спектр. Це, у свою чергу, призводить до незавершеної ідеологічної структурованості українського суспільства, низького рівня патріотизму та національної ідентифікації, що сприяє збереженню низького рівня політичної культури серед населення й значним маніпуляціям під час кожної виборної кампанії.

Змінити клімат нігілізму, розрізненості та розбрату в українському суспільстві можливо за допомогою єдиної національної ідеї. Сучасний період суспільного розвитку характеризується розкриттям духовних потенціалів людини, соціальних груп і прошарків. Вони можуть вільно, відкрито висловлювати свої думки, судження, впроваджувати їх у життя. Плюралізм, розмаїття ідей, оцінок, настанов і ціннісних орієнтацій дедалі більше впроваджується у політичне життя на всіх його рівнях. Через таку їх множинність, неоднозначність, суперечливість дуже складно виявити точки перетину, а то й зіткнення духовних інтересів людей. Звести їх у єдину систему, навіть на рівні середовища безпосереднього буття людини, можливо, і таке системне всебічне бачення шляхів розвитку нації повинно бути прийнято за національну ідею, адже лише національний патріотизм разом з національною ідеєю є ключовими факторами, що формують націю і національну державу.

За умов системної політичної кризи, відсутності довіри народу до представників влади, відсутності політичної волі можновладців для подолання корупції і пріоритетності загальнонаціональних проблем над особистими, зрештою через військові дії на Сході України, в основі Української Національної Ідеї повинен бути поміркований націонал-патріотизм. Адже свого часу роз’єднання України відбулося через нехтування та руйнацію національного єства, духовного коріння, архетипу та ментальності. Велику увагу було приділено дотриманню прав та свобод національних меншин, а, наприклад, Закону про титульну націю не існувало взагалі! Актуалізація визнання українського народу найвищою духовною і моральною цінністю поліетнічної держави, якою є Україна, за умови збереження всіх правових, політичних та соціальних норм та гарантій для представників інших етносів, що мешкають на території України, сприятиме ефективнішому діалогу громадянського суспільства та держави, а відтак — конструктивній та ефективній політиці реформ та інновацій, що об’єднає всіх суб’єктів політичного процесу навколо стрижневої проблеми — розквіту нації.